

РОЗДІЛ 1

...Не сказав би, що мені тут дуже весело, але не так вже й погано. Зрештою, тут є жінки. А пам, де є жінки, я почно не сумуватиму.

*Від Майкла Стерлінга його двоюрідному
братові Джону, графові Кімартіну,
лист надіслано з 52 Гвардійського піхотного
полку під час Наполеонівських воєн*

У житті кожного є певний поворотний момент. І ця мить така приголомшлива, така гостра і ясна, що здається, ніби тебе вдарили в груди так, аж дух перехопило, — і ти *знаєш*, геть точно й без тіні сумніву знаєш, що життя вже ніколи не буде таким, як раніше.

Для Майкла Стерлінга такий момент настав тоді, коли він уперше побачив Франческу Бріджертон.

Усе своє життя він ганявся за жінками або ж, лукаво всміхаючись, спостерігав, як ті ганялися за ним, дозволяв спіймати себе, а тоді так перекручував ситуацію на свою користь, що виходив із неї переможцем. Майкл і пестив їх, і цілував, і кохався з ними, та ніколи не підпускав жодну до свого серця. А тут вистачило всього-на-всього одного погляду на Франческу Бріджертон — і він так швидко, так нестямно закохався, що дивом устояв на ногах.

Однак, на превеликий жаль Майкла, Франчесці лишилося мати прізвище Бріджертон усього тридцять шість годин, адже вперше їхні шляхи перетнулися на святковій вечері з нагоди її майбутнього весілля з його двоюрідним братом.

«Життя любить кепкувати», — думав Майкл, коли перебував у поштивому, люб'язному настрої.

А от коли був не в гуморі, то надавав перевагу зовсім іншим дієсловам.

Та відтоді, як Майкл закохався у дружину свого кузена, його нечасто можна було побачити в гарному настрої.

О, Майкл майстерно приховував свої почуття. Ніхто не мав бачити, що він не в гуморі. А то ще якась набридлива прониклива душа, зауваживши це (не доведи Господи), почне цікавитися його життям-буттям. І хоча Майкл Стерлінг небезпідставно пишався своїм вмінням прикидатися й обманювати (врешті-решт, він спокусив незліченну кількість жінок, примудрившись не дістати при цьому жодного виклику на дуель), та клята правда полягала в тому, що він ще ніколи не закохувався. І якщо в житті чоловіка й бувають миті, коли він втрачає здатність незворушно ухилятися від прямих запитань, то це достоту був саме той випадок.

Отож Майкл сміявся, розважався, далі зваблював жінок, намагаючись не звертати уваги на те, що він, лягаючи з ними в ліжку, хотів заплющити очі. Майкл зовсім припинив навідуватися до церкви, бо, здавалося, тепер не було ніякого сенсу навіть молитися за свою душу. Крім того, парафіяльна церква поблизу Кілмартіна, крихкі кам'яні стіни якої було зведено 1432 року, точно не витримала б прямого влучання блискавки.

А якби Бог таки захотів покарати якогось грішника, то вдалішої кандидатури, ніж Майкл Стерлінг, годі було б і шукати.

Майкл Стерлінг, Грішник.

У нього перед очима так і стояла візитівка із цими словами. Та що там — він і надрукував би її собі (це якраз відповідало б його чорному гумору), якби не був переконаний, що така витівка відразу ж уб'є його матінку.

Майкл, може, і гульвіса, але не завдасть прикроців жінці, яка подарувала йому життя.

Дивно, однак раніше він ніколи не замислювався про зв'язки з усіма тими жінками як про гріх. Та й досі про це не думав. Усі вони, звісно, теж цього хотіли. Неможливо звабити жінку, яка сама того не бажає, — якщо, звичайно, не плутати зваблення зі згвалтуванням. Вони справді мали жадати цього, а якщо про бажання не було мови взагалі або ж Майкл відчував бодай натяк на невдоволення, він розвертався та йшов геть. Його пристрасть ніколи не була такою нестримною, щоб не зуміти хутко й рішуче відступити.

Крім того, Майкл ніколи не спокушав цнотливих і не кохався із заміжними. Ох, гаразд, не варто брехати самому собі, навіть якщо живеш в обмані: він проводив ночі з багатьма одруженими жінками, проте лише з тими, чий чоловіки були мерзотники, та й то за умови, що вони вже народили двох спадкоємців чоловічої статі. Ба навіть трьох, якщо одне з хлоп'ят здавалося кволим.

Зрештою, у кожного чоловіка мають бути свої правила поведінки.

Але це... Це переходило всі межі. Це було абсолютне неприйнятно. Це був саме той гріх, — а їх у Майкла

за плечима чимало, — що остаточно затьмарив би його душу або принаймні (за умови, що він відшукає в собі сили ніколи не піддаватися власним бажанням) надав би їй глибокого вугільного відтінку. Адже він... Він...

Він жадав дружину свого двоюрідного брата.

Жадав дружину Джона.

Джона.

Джона, який, хай йому грець, був для нього ближчим за рідного брата (якби той існував). Джона, чия родина прихистила Майкла, коли відійшов у засвіти його батько. Джона, чий тато виховав його, навчив бути чоловіком. Джона, з яким...

Ох, чорт забирай. Невже справді треба про це думати? Майкл міг би цілісінький тиждень перелічувати причини того, чому прямував просто до пекла, закохавшись саме в Джонову дружину. Та жодна з тих причин не змінить одного-єдиного факту.

Він ніколи не отримає її.

Ніколи не отримає Франческу Бріджертон-Стерлінг.

А втім, подумав Майкл, коли плюхнувся на диван, закинувши ногу на ногу та спостерігаючи за Франческою і Джоном, — в іншому кінці вітальні вони хихотіли й усміхалися, обдаровуючи одне одного нудотно-кокетливими поглядами, — ще одна порція віскі йому *не нашкодить*.

— Мабуть, так і зроблю, — оголосив він, одним ковтком вихиливши склянку.

— Про що це ти, Майкле? — запитав Джон. Усе той, трясця, чує.

Майклові уста вигнулися в неймовірно фальшивій посмішці. Він підвів склянку.

— Просто хочеться пити, — відповів він, не виходячи з бездоганного образу шукача насолоди в житті.

Вони перебували в Лондоні, у Кілмартін-гаусі, який не варто плутати з Кілмартіном (не маєток і не замок, просто Кілмартін) у Шотландії, де хлопці виростили, і ще одним Кілмартін-гаусом, але вже в Единбурзі — авжеж, винахідливості його предкам, вочевидь, бракувало, частенько міркував собі Майкл. Був ще замиський будиночок Кілмартін-котедж (якщо в когось повернеться язик назвати дім із двадцятьма двома кімнатами будиночком), абатство Кілмартін і, звісно, Кілмартін-голл. Майкл і гадки не мав, як це нікому не спало на думку назвати одну з резиденцій їхнім власним прізвищем: Стерлінг-гаус, як йому здавалося, звучить цілком поважно. Та схоже, що амбітним (і невігладливим) попередникам Стерлінгам так забило памороки новонабуте графство, що вони й не замислилися про те, щоб дати бодай котрійсь власності іншу назву.

Він пирхнув, досі тримаючи склянку з віскі біля вуст. Дивовижно, що він досі не пив чай «Кілмартін», сидючи в кріслі в кілмартінському стилі. Проте саме так, мабуть, і було б, якби його бабуся примудрилася знайти спосіб продавати свій чай і меблі, не вплутуючи родину в торгівлю. Стара командирка була така гордійка, ніби насправді народилася в родині Стерлінгів, а не просто дістала прізвище після заміжжя. На її думку, графиня Кілмартін (себто вона сама) була не менш поважною особою, ніж будь-хто з вищим титулом. Вона не раз виявляла своє невдоволення, коли під час вечері її вели до столу опісля котроїсь вискочки-маркізи чи герцогині.

Майкл безсторонньо гадав, що бабуся поважала лише королеву, і припускав, що таки опускалася перед нею навколішки. Утім аж ніяк не міг уявити, щоб вона виявляла шану ще до котроїсь представниці жіночої статі.

Бабуся Стерлінг схвалила б Франческу Бріджертон. Без сумніву, задерла б носа через те, що татунь у жінки був усього-на-всього віконт, але Бріджертони були давньою і надзвичайно популярною (а коли їм того хотілося, то й вельми впливовою) родиною. До того ж спину Франческа тримала прямо, поведінка у неї гідна, а почуття гумору — зухвале, лукаве. Якби вона ще була на п'ятдесят років старша й не така вродлива, то стала б непоганою подругою для бабусі Стерлінг.

А тепер Франческа стала графинею Кілмартін, дружиною його двоюрідного брата Джона, на рік молодшого за Майкла, однак ставилися до нього серед Стерлінгів як до старшого — він-бо, зрештою, спадкоємець. Батьки в них були брати-близнюки, але Джонів тато з'явився на світ на сім хвилин раніше за Майклового.

Ті сім хвилин стали найбільш вирішальними в житті Майкла Стерлінга, а він тоді ще навіть не народився.

— Що б нам такого вигадати на нашу другу річницю? — запитала Франческа, перетнувши вітальню і сівши за фортепіано.

— Що забажаєш, — відповів Джон.

Франческа повернулася до Майкла. Очі в неї були приголомшливо блакитні, навіть у сьайві свічок. Чи, може, то він просто пам'ятав їх відтінок. Останнім часом навіть сні в нього набували блакитних барв. Блакитний Франчески — ось так варто б назвати цей колір.

— Майкле? — З тону голосу стало зрозуміло, що кличе вона вже не вперше.

— Даруй, — мовив він, криво всміхнувшись. Така усмішка досить часто з'являлася в нього на обличчі, адже тоді ніхто не сприймав його серйозно — власне, у цьому й полягав увесь сенс. — Не почув.

— Маєш якісь ідеї? — поцікавилась вона.

— Щодо чого?

— Щодо нашої річниці.

Якби вона запустила в його серце стрілу, було б не так боляче. Та Майкл просто знизав плечима, адже був страшенно вправний у приховуванні справжніх почуттів.

— Це ж не мого весілля річниця, — нагадав він.

— Знаю, — відказала Франческа.

Хоч він і не дивився на неї, та з її інтонації міг припустити, що та закотила очі під лоба.

Однак насправді вона цього не робила. Майкл був певен. За останні два роки він до болю добре вивчив Франческу, тож знав, що вона не закочувала очей. Коли в неї був іронічний, саркастичний чи пустотливий настрій, це зчитувалося з її голосу та дивного вигину вуст. І в тому, щоб закочувати очі під лоба, зовсім нема потреби. Вона незворушно дивилася, ледь підійнявши кутики губ, і...

Майкл рефлекторно ковтнув слину й опісля сьорбнув трохи віскі. Не надто достойно з його боку стільки часу вивчати вигин губ дружини свого двоюрідного брата.

— Запевняю тебе, — вела далі Франческа, кінчиками пальців ліниво торкаючись клавіш фортепіано, але не натискаючи, — я прекрасно пам'ятаю, за кого виходила заміж.